

Urunk Mennybemenetele A

És íme, én veletek vagyok mindennap a világ végéig! (Mt 28,20)

Olvasmány

Apostolok Cselekedetei 1, 1-11

Első könyvemben, kedves Teofil, elbeszéltem, mi mindent tett és tanított Jézus egészen addig a napig, amelyen megbízást adott a Szentlélek által kiválasztott apostoloknak, és fölvetetett a mennybe. Szenvedése után sokféleképpen bebizonyította, hogy él: negyven napon át ismételten megjelent nekik, és beszélt az Isten országáról.

Amikor egy alkalommal együtt étkezett velük, megparancsolta nekik, hogy ne hagyják el Jeruzsálemet, hanem várjanak az Atya ígéreteré, amelyről, mint mondta, tőlem hallottatok: "János csak vízzel keresztelt, de ti néhány nap múlva a Szentlélekkel fogtok megkeresztelkedni." Az egybegyűltek erre megkérdezték: "Uram, most fogod helyreállítani Izrael országát?" Ő azt felelte: "Nem a ti dolgotok, hogy ismerjétek az időpontokat és az alkalmakat. Ezeket az Atya szabta meg a saját tetszése szerint. De amikor leszáll rátok a Szentlélek, erő tölt el benneteket, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Szamariában, sőt egészen a föld végső határáig." Miután ezeket elmondta, a szemük láttára fölemelkedett, és egy felhő elfedte úgy, hogy tovább már nem láthatták. Miközben feszülten figyelték, hogyan emelkedik az égbe, egyszerre két férfi állt meg mellettük fehér ruhába öltözve, és megszólította őket: "Galileai férfiak! Miért álltok itt égre emelt tekintettel? Ez a Jézus, aki közületek az égbe emelkedett, úgy jön el ismét, ahogyan most szemetek láttára a mennybe ment."

Szentlecke

Efezusiakhoz 1, 17-23

Testvéreim! Urunk Jézus Krisztus Istene, a dicsőség Atyja adja meg nektek a bölcsesség és kinyilatkoztatás lelkét, hogy megismerjétek őt! Gyűjtson világosságot lelketekben, hogy megértsétek: milyen reményre hívott meg titeket, milyen gazdag az a fenséges örökség, amelyet ő a szenteknek szán, és milyen mérhetetlenül nagy az ő hatalma mirajtunk, hívőkön. Nagyszerű erejét Krisztusban mutatta meg, amikor a halálból feltámasztotta őt, és a mennyben jobbára ültette. Fölé emelte minden fejedelemségnek, hatalomnak, erőnek és uralomnak, s minden néven nevezendő méltóságnak, nemcsak ezen a világon, hanem az eljövendőben is.

Mindent lába alá vetett, őt magát pedig az egész Egyház fejévé tette: ez az ő teste, és teljessége annak, aki mindent mindenben betölt.

Abban az időben: A tizenegy tanítvány elment Galileába, fel arra a hegyre, ahova Jézus rendelte őket. Amikor meglátták őt, leborultak előtte a földre. Egyesek azonban még mindig kételkedtek. Jézus odament hozzájuk, és ezt mondta nekik: "Én kaptam meg minden hatalmat az égen és a földön. Ezért most menjetek el, és tegyetek tanítványommá minden nemzetet! Kereszteljétek meg őket az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében! Tanítsátok meg őket mindannak megtartására, amit parancsoltam nektek! És íme, én veletek vagyok mindennap a világ végéig!"

Elmélkedés

Krisztus mennybemenetele – olyan ünnep, amelyet nem lehet elválasztani a húsvéti történésektől. Sokkal inkább egy további részlete annak, ami Húsvét titkát kitölti és feléleszti. Ugyanakkor Húsvét és Pünkösd közötti időbe eső ünnep. A feltámadt Jézus eltűnik övéi szeme elől, hogy ugyanakkor újfajta kapcsolatot építsen ki velük – egy olyan kapcsolatot, amely olyan erős és mélyreható, hogy mindent betölt Jézus jelenléte. Krisztus mennybemenetele a tanítványoknak szóló kihívás, hogy jelenlétének megszokott módjától elbúcsúzva bátorságot merítsenek arra, hogy egy új, nekik szokatlan módra hagyatkozzanak.

Bizonyára úgy tűnik, mintha Jézus elhagyná a tanítványokat, mikor utoljára jelenik meg feltámadása után. De csak látszólag hagyja el őket. Láthatatlan jelenléte olyan mélységet ér el, amilyent földi teste soha sem tett volna lehetővé. A Szentlélek által Jézus immár mindig jelen van ott, ahol felismerhetik, ahogy apostolainak megtanította: az igében, a szentségekben, a felebarátban és nem utolsósorban a küldetésben, amit Ő adott nekik. ("Menjetek el minden néphez...") Mostantól fogva a tanítványoknak nem az égre kell nézni, hanem a földön kell tanúságot tenniük a Feltámadotról és Vele együtt munkálkodniuk Isten országának elterjedéséért.

A mennybemenetel, még ha isteni titok is, egyidejűleg minden emberi elválás mély értelmét is kifejezi. Gondoljunk "A kis herceg" végére: "Én is hazamegyek ma ... S ha majd megvigasztalódtál (mert végül is mindig megvigasztalódik az ember), örülni fogsz neki, hogy megismerkedtél velem. Mindig is a barátom leszel ... És néha kinyitod majd az ablakodat, csak úgy, kedvtelésből ... Olyan lesz, mintha csillagok helyett egy csomó kacagni tudó csengettyűt kaptál volna tőlem ..." (A. de Saint-Exupéry).